

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάρις Μπαρμπαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἰναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰκοστή τοῦ Μαΐου καὶ ἑβδόμη,
καὶ ἀπὸ πάστρα γαλιζούν οἱ δρόμοι.

Ποῦντος ἑννακόσα καὶ σαράντα τρία,
δυνατὸ βρισίδι μὲ φιλοπατρία.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φῶδων
οἷς Πηγῆς τῆς Ζωροδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
οἷς οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμὸς.

**Ἑκτακτὸς λογοπάλη
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη.**

Φ.— Ἀδελφέ μου Περικλέτο, πόσο θλίβομαι πολὺ
ὅσο πάω σ' τὴ Βουλὴ,
γιατὶ φαίνεται καὶ ἡ σφαῖρα
τῆς Βουλῆς πῶς μετεβλήθη,
καὶ εἶναι φάσις καλλιτέρα
οἷς πολιτικά μας ἦδη.

Π.— Μὰ γιὰ τοῦτο, Φασουλῆ,
καὶ ἐγὼ θλίβομαι πολὺ,
καὶ σαστίζω καὶ τὰ χάνω
μὲ τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
καὶ μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο
καὶ τοὺς ἄλλους μας φωστήρας.

Φ.— Πῶς ἡμέρωσαν, εἰδήθη,
τὰ πολιτικά μας ἦδη.
Δὲν ἀκούεται κανένας ὅπως πρῶτα σκυλοβορίζων,
τῶρ' ἀυγάει πλήρης δόξης ὁ πολιτικὸς ὀρίζων.

Ὅλους τοὺς πολιτικοὺς
τοὺς κυτίδες ἀβροεπεῖς,
καὶ βρισίδια δὲν ἀκοῦς,
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ πῇς.

Ἀλλάξε καὶ ἡ Ρωμηροσύνη,
τῶρ' οἷς τὴν ἀβροφροσύνη
τῶρ' ἔχει καὶ αὐτὴ σ' ἀλήθεια,
καὶ δὲν εἶναι κολοκύνθα.

Τοὺς πατέρας ἀνικροῦζω
καὶ δὴν τοὺς ἀναγνωρίζω.
Μόλις μπαίνεις σ' τὴ Βουλὴ
τίποτ' ἄλλο δὲν ἀκοῦς
παρὰ μὰς καὶ μόντες φιλή,
λόγους διαχυτικούς,
καὶ θερμὰς φιλοφρονήσεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ θρηνηῖς.

Ὅλους τοὺς κυτίδες φίλους
οἷς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων,
καὶ ὅλοι λένε μεταξὺ των :
ὅς φιλήσωμεν ἀλλήλους.

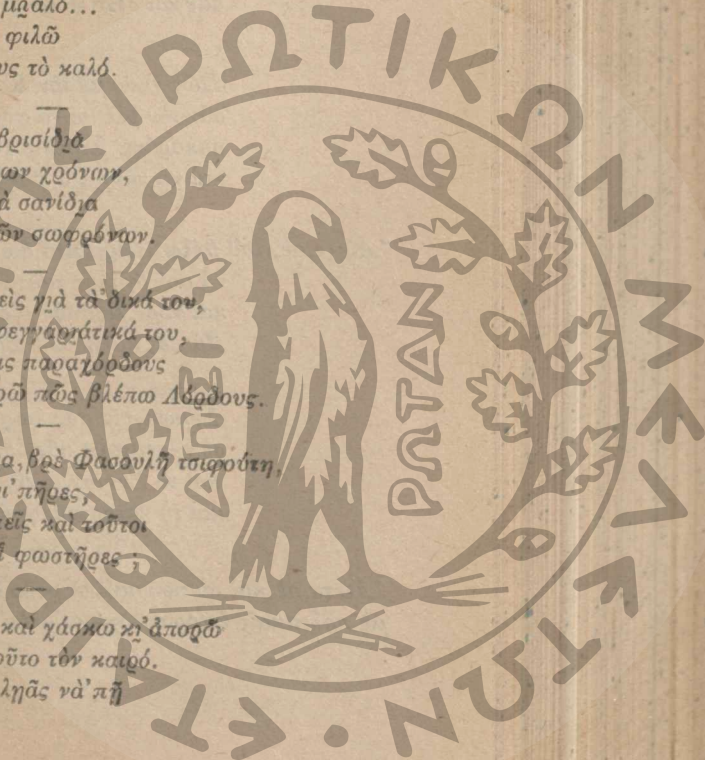
Ὅλοι βάλανε μῆλο...
φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλὸ.

Πέρασαν τὰ βρισίδια
τῶν περασμένων χρόνων,
δὲν τρίζουν πιά σανίδια
οἷς τὸ κράτος τῶν σωφρόνων.

Καυγάδες πιά δὲν κάνει κανεὶς γιὰ τὰ δικά του,
μήτε τὸν Ράλλη πιάνουν τὰ φεγγαροκάτια του,
μήτε χορδὰς ὁργάνων ἀκοῦεις παραχορδούς
καὶ οἷς τοὺς ἀνικροῦζω θαρρῶ πῶς βλέπω Λαρόνους.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια, βρε Φασουλῆ τσιφούτη,
ποῦ τόση θλίψη πῆρες,
πῶς διάβολο γινῆκαν ἀβροεπεῖς καὶ τοῦτοι
τοῦ κράτους οἱ φωστήρες.

Φ.— Καὶ ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω, καὶ χάσκο καὶ ἀπορῶ
πῶς ἄλλαξαν καὶ ἑκεῖνοι σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ.
Εἶχε μεγάλο δίκιο καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ πῇ

ἴσους Ἕλληνας τῆς Δόντρας πῶς τὴν ἀνατροπὴν
πραγματικῶς ἐπῆλθε μεγάλη τῶν ἡθῶν,
καὶ μᾶς ἐξαίρουν λόγοι πατέρων ἐμβριθῶν.

Εἶχε μεγάλο δίκην κι' ἐκεῖνος ν' ἀλλάξῃ
κι' ἐμπρὸς σὲ Πατρικίους
πῶς ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους τοὺς τρόπους τῆς θ' ἀλλάξῃ
τοὺς τόσον ἀνοικίους.

Π. — Καθόλου δὲν μ' ἀρέσει τέτοια μεταβολή,
δὲν ἤθελα ν' ἀλλάξῃ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ.
Μὲ τὴν ἀβρότητα τῆς ἡ μὴ κι' ἄλλη στάνη
μεγάλως μ' ἀπελπίζει κι' ἔξω φρενῶν μὲ κάνει.

Πῶς ἐγινε, καὶ μένε, τέτοιο μεγάλο θαῦμα !..
κανεῖς φωτιὰ δὲν πέρνει,
μήτε τὸ τόσον καῦμα
παροξυσμοὺς δὲν φέρνει.

Τοιαύτης ἐδγενείας κι' ἀβρότητας πληθώρα
μὲ πνίγει τώρα τώρα,
καὶ μὲ τὸν Κόντε σκάνω
καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο,
ποῦ βάλθηκαν Μυλλόροδους νὰ κάνουνε κι' ἐμᾶς...
τούτους καὶ σὺ μὴν παύης νὰ παραβλαστημᾶς.

Φ. — Ἀβρότατον κυττάξεις τὸν νέον καὶ τὸν γέροντα,
καμμιὰ βριστὰ χυδαία...
μὲς' στὴ Βουλὴ πηγαίνω ν' ἀκούσω τὰ συμφέροντα
τοῦ κράτους τὰ σπουδαία.

Ἀπόρτ ἀπόρτ φωνάζω στὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη
καὶ στὸν νταῖ τὸν Μῆτσο... δὲν βρίζεσθε λιγάνι
μ' ἐγγένεια καὶ τρόπο
νὰ σώσετε τὸν τόπο ;

Κι' εἶπε τότε, Περικλῆ μου, τὸ Παλλάκι θυμωμένο
στὸν Κορριάτη τὸν καὶ μένο.
Ἄντε, ρε, καὶ μὴ μὲ σκάνης,
ἄντε, ρε, ποῦ θὰ μοῦ κίτης
τὸν νταῖ καὶ τὸν γκουλέκα...
σὺν καὶ σένα θέλω δέκα.

Πῶς γελῶ μὲ τὸν Κορριάτη,
σὺν τὸν βλέπω νὰ φορῇ
σακαράκα Στρατηλάτη
καὶ νὰ κἀν τὸν βαγν.

Ἄντε, ρε, ποῦ θέλεις τώρα μέσ' ἀπ' τὴ Βουλὴ τοῦ κράτους
νὰ μοῦ βγάλῃς τοὺς σπαθάνους,
καὶ νομίζεις πῶς μ' αὐτὸ
θὰ μᾶς κίτης καὶ Στρατό.

Συμφορεῖς μᾶς ἐτοιμάξεις,
σὲ γκερμενοὺς μᾶς ὀδηγεῖς,
καὶ τὸ Σύνταγμα ρημάξεις
καὶ τὸ καταστρατηγεῖς.

Ἄντε, ρε, καὶ σὺ ποῦ παίζεις ὁλόκληρο δυσατὸ Μεσοσία,
μὲ πολιτικὰς ἐνέδρας ἐρχεσαι στὴν Ἐξουσία,

καὶ τῆς πλειονοψηφίας ἐγὼ ξέρω πῶς τῆς κάνεις
καὶ μοῦ γίνεσαι τοσπάνης.

Ἄντε, ρε, ποῦ λὲς πῶς εἶσαι τοῦ Συντάγματος ὁ Δρόκος,
κι' ἐγινε τὸ πρόγραμμά σου κουρελῶν κουρέλι, ὁ ἄκος,
κι' εἶδα στῆς ἐφημερίδες πῶς καμπτόσους κληρωτοὺς
εἰς τὸ Θέατρο κομπάρσους μᾶς τοὺς ἔστειλες κι' αὐτοὺς,
γιατὶ ξέρεις πῶς ἐγὼ δὲν ἀφίνω σὺν καὶ σένα
τῆς βραδείας μου νὰ περνοῦν δίχως λόγο' στὰ χαμένα.

Ἐγὼ δὲν διασκεδάζω,
δὲν πηγαίνω σ' ἐσπερίδα,
ἐγὼ πάντοτε σπουδάζω
πῶς νὰ σώσω τὴν πατρίδα.

Ὅμως σὺ ποτὲ δὲν βάζεις ἄλλη πίκρα στὴν καρδιά,
πάντ' ἀπλόνης τῆς ἀρίδης,
καὶ πηγαίνεις σ' ἐσπερίδες
καὶ σκοτόνεις τὴ βραδεία.

Πότε πῆς καὶ παίζεις μάους, πότε μέσ' στῆς ὀπερτίαις
εἶσαι πρῶτος θεατῆς,
καὶ καταχειροκροτεῖς
τῆς Γαλλίδης τῆς ρεμπέταις.

Εἶσι σ' ἔχουν μαθημένα,
καὶ ποτὲ γιὰ Ρουμανταίς,
μήτε γιὰ Μακεδονταίς
δὲν φροντίζεις σὺν κι' ἐμένα.

Ἄντε, ρε, καὶ σὺ Κορριάτη, ποῦ ζητᾷς μὲ νταῖλικα
νὰ μοῦ πάρῃς τὸν ἀέρα...
ἐσὺ τίποτα δὲν τῶχεις καὶ μοιὰ ζυγὰ φιστίκα
νὰ μᾶς παίξῃς ἐδῶ πέρσ.

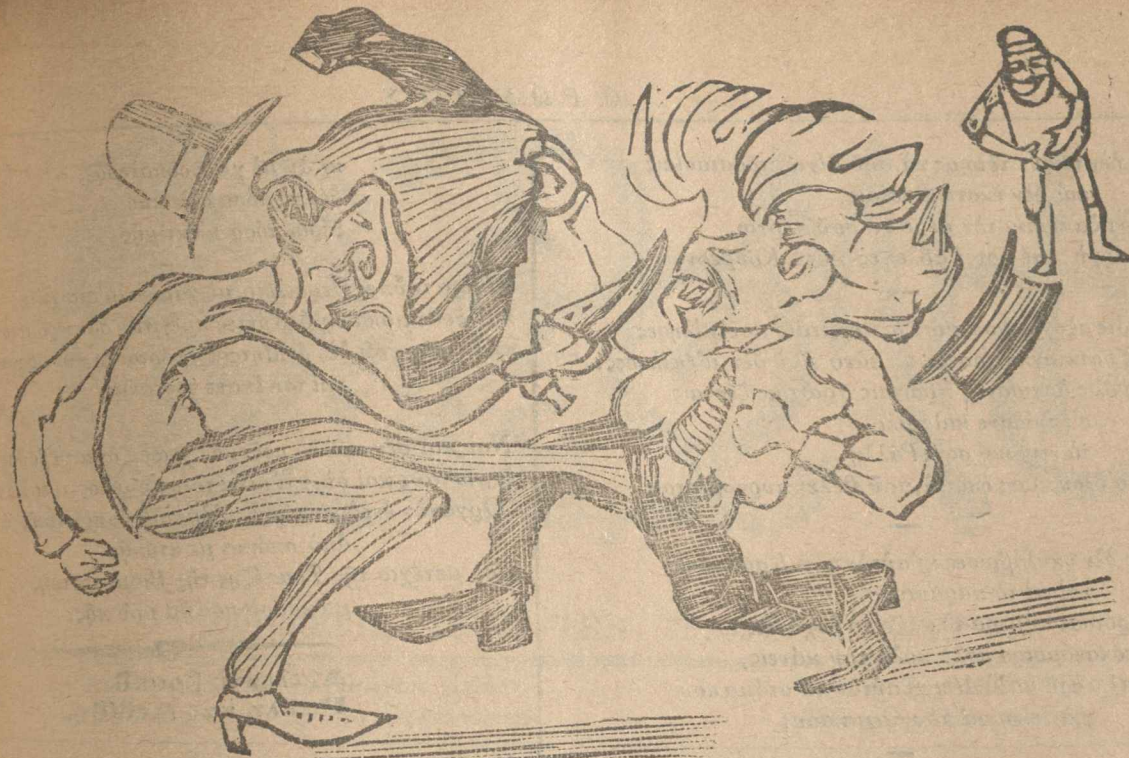
Ἐσὺ θέλεις σὲ σοφὰ
νύκτα μέρα ξαπλωμένος
νομοσχέδια σοφὰ
νὰ φουρνίζῃς γιὰ τὸ γένος.

Σὺ ξυπνᾷς, ρε Σερσασκέρη,
μὲς' στὸ ντάλα μεσημέρι.
Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ πρῶτ'
σὲ σηκώσουν οἱ πατέρες,
σίγουρα καταροῇ
θάχῃς τέσσερης ἡμέρας.

Ἐσὺ θέλεις, μωρὲ τζόγια,
σὲ Παλάτια καὶ Τατόγια
νᾶσαι τὸ χῶσθ τοῦ Θρόνου καὶ γλεντίζῃς τοὺς κοινοτάτους...
ποῦ σ' ἀφίρουνε τὰ γλέντια νὰ σκεφθῇς καὶ γιὰ τὸ κράτος.

Σὺ περνᾷς ζωὴ καὶ κότα,
δὲν φορεῖς ποτὲ σακάκι,
ντύνεις μὲ ρεδινκότα
καὶ σὲ λένε γυναικάκια.

Ἐσὺ θέλεις, ρε Κορριάτη,
νὰ μᾶς πῆς σὺν Βόσπορο
μὲ φιστίκα, μὲ ραχάτι,
μὲ κολοκυνθόπορο.

Μὲ τὸ τῶγε, μὲ τὸ πῖνε
θέλεις ν' ἀγατῇς ἡ στάνη,
καὶ τὸ κόμμα σου δὲν εἶναι
παρὰ δόλος, παρὰ πλάνη.

Ποῦ γὰρ τὸν τόπο ξένος, εἶσαι Κόντες Κερκυραῖος
κι' ὅχι ντόπιος Γκαγκαρῆος,
καὶ δὲν ἔχεις στὰ χωριὰ
μήτε μία κουμπουριά.

Εἶσαι ξένος, Τζωρτζη, κι' ὁποῖος
σὺν καὶ σὲ δὲν εἶναι ντόπιος
καὶ δὲν ἀγαπᾷται, καὶ ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ...
καὶ σὺν δὲν σὲ θέλῃ τί ῥωτᾷς γιὰ τὸν παππᾶ ;

Ἐκεῖνος, ποῦ τὸ κόμμα του τὸ πῆρες σὺν κοπέλι,
καὶ τοὺς Ἑγγλέζους ἔμεινε, σὲ Δόντρας ἀνεγράφη,
αὐτὸ σὺν Ἀγγίλος ἔκανε πολὺ συχνὰ κουρέλι
τὸ Σύνταγμα τὸ καθεστὼς καὶ τῶρα σὲ ὁράφι.

Σὺν καὶ σὺ δὲν σέβασαι τὰ Συνταγματικὰ
καὶ καθεστὼς σου τὸ Σύνταγμα ἀνατρέπει,
καὶ τὰ νομοσχέδια τὰ Στρατιωτικὰ
καὶ τὰς ἐκτελέσεις σὺν πονηρὸς καὶ τᾶκουρες στὴν τσέπη,
καὶ τὸν ῥοβήθηκες μ' αὐτὰ μὴν πάρῃς κουιντροβάλα
καὶ τώρα βγάζεις ἄλλα.

Μὴ σὲ μέλῃ κι' ἐννοια σου... δουλειὰς θὰ σοῦ σκαρώσω
καὶ τὰ προγράμματα θὰ τὰ κατασκάσω,
καὶ σὲ θὰ πέσῃς τοῦ μπαλιν, καὶ φτωχὸ θὰ σκούξουν δλοὶ
καὶ τὸν κουιντροβόλο, κι' οὐδὲν Στρατοὶ καὶ Στόλοι.

Ὁ Πάλλης τέτοια μίλησε περίπου, βρὲ κενέφη,
καὶ τὸν ἀπαμειβόμενος ὁ Θεοτόκης ἔφη :

Ποῖς εἶσαι σὺ ποῦ τσαμπουνᾷς ; ποῖς σοῦ δώσε τὴν ἄδεια
νὰ βρίζῃς καὶ τοὺς ζωντανούς καὶ τοὺς νεκρούς μ' αὐθάδεια ;

Πῶς γκαρὼν Σιγῆρο μοναχὰ τὸν ἑαυτοῦ σου νόμους
καὶ βρίζεις ὅλους πάλι ;
τὸ κόμμα, χρυσομάλλη,
γνωρίζομε πῶς τὸ κανεῖς καὶ πῶς τὸ κληρονόμησες,
κι' ἐκεῖνον, ποῦ σήμερα κοιμᾶται μέσ' στὸ χῶμα,
μὴ μὲρα τὸν ἐμούντζωσες μέσα σ' αὐτὸ τὸ δῶμα.

Ψεῦδος, ὁ Πάλλης φώναξε, δὲν μὸντζώσε τὸν γέρο,
κι' ὁ Κόντες τοῦπε, Περικλῆ ; γι' αὐτὸ μεγάλως χαίρω,
κι' ἄρχισε πάλι νὰ μιλῇ
μὲ νεῦρα κι' ἔφαρι πολλή.

Ὅρὲ Μῆτσο, τί σοῦ κάνω καὶ μὲ βρίζεις ὅλονα ;
μήπως σκότωσα κανένα ;
μήπως φίλησα καμμιὰ
Φράγκα, Τούρκα, καὶ Ἑλῶνα ;

Ὅρὲ Μῆτσο, τί μὲ σκάνεις καὶ χαλᾷς τὴν ὁρεξί μου ;
δὲν θυμᾶσαι ποῦ μὲρα ζήτησες νὰ σὲ συνδράμω,
καὶ χωρὶς τὴν προθυμία καὶ τὴν ἐπιστήριξί μου
παρενθὺς σου λουταμέντε θὰ κουιντροβόλοῦσες χάμω ;

Καὶ σὲ ξέρω καὶ μὲ ξέρεῖς... γιατί τόσα μὲ βαρεῖς
κι' ὅλο μὲ κατηγόρεις ;
Ὅρὲ Μῆτσο, δὲν θυμᾶσαι τοῦ Κουβέρτου σου τὰ χάλια
καὶ τὰ τότε παραλάβα ;

Τῶρε σὲ Παγλαμέντο καὶ μὴ κι' ἄλλη συντροφία
πῶς πολλὰς σκαλίαις εἶχες γιὰ τὴν πλειονοψηφία.

Κι' ἂν ἐγὼ δὲν ἤμουν τέτοιος γὰ σοῦ δίνω προστασίας
καὶ δὲν ἔκανα θυσίαις,
κι' ἂν ἐφρόντιζα λιγάκι τὸν ἄερα γὰ σοῦ πέρω,
θᾶβλεπες Ἀρχὴ ποτὲ σου, θᾶβλεπες ποτὲ Κουβέρο ;

Θυμᾶσαι τότε, τζόγγα μου, πῶς ἦλθες, πῶς μοῦ μίλησες,
καὶ πῶς με σφικταγκάλησες ; ... μόνο ποῦ δὲν μ' ἐφίλησες.
Καὶ τώρα μόλις ἄρχισαν ἢ πρώταις πρώταις ζέσταις
σ' ἐπιάσανε καὶ πάλι
τὰ νευρικά σου, Ράλλη,
κι' ἀνάβεις σ' ὅλους μας φωτιά, ποῦ θέλει πυροσβέσταις.

Μὰ μήπως δὲν σκυλόβρισες κι' αὐτὸν τὸν Καραπάνο
καὶ μετὸ παραπάνω ;
Καὶ τῆς καρότσας σήμερα τὸ κάζο τὸ ξεχάνεις
καὶ τὸν μισοκακόμοιρο πολὺ καλὰ τὸν κάνεις,
καὶ τώρα χίλια δρὸ καλὰ λέει γι' αὐτὸν τὸ στόμα σου
γιατ' εἶναι μετὸ κόμμα σου.

Κι' ἂν εἶσαι σκόλοψ ἐν σαρκὶ κι' ἂν μοῦγινες σαράκι,
μὰ μήπως δὲν ἐπιάστηκες καὶ μετὸν Γουναρακή,
κι' ἔπειτα τὸν παρέλαβες μέσ' στὸν συνδυασμό ; ...
με σὲ δὲν βρίσκει, τζόγγα μου, κανεὶς λογαριασμό.

Ποιὸς εἶν' ἐδῶ, πουλάκι μου, ποῦ μιὰ βρισχὰ δὲν τοῦπες ;
ποιὸς εἶναι, ποῦ δὲν τοῦσυχες ὅσα δὲν σέρονουν σκούπαις ;
Κι' ἐμένα ξένο με καλεῖς κι' ὀρθόνεις τὰ μαλλιά...
κι' ἂν σουλατσέρονω κἄποτε μέσα σ' τὴ Σπιανάδα
κι' ἂν σ' τὴ Γαρίτσα κἄποτε πηγαίνω γιὰ πουλιά,
μήπως κι' ἐγὼ δὲν κατοικῶ πρὸ χροῖων σ' τὴν Ἑλλάδα ;

Τέτοια παράξενα μοῦ λές καὶ πάντα με δαγκάνεις,
κι' ὅποταν προσκληθῇς καὶ σὺ Κυβέρονει γὰ κάνης,
σὲ πᾶνουν φούριαις, τζόγγα μου, καὶ ψάχνεις γιὰ συντρόφους
καὶ τρέχεις τὰ μεσάνυχτα μέσ' σ' τῆς λοκάνταις ἴσα,
κι' ἀπὸ τὸν ὕπνο τοὺς ξυπνᾷς με κτύπους καὶ με φόφους,
καὶ βγαίνουν μετὸ σῶβρακο καὶ μετὸν ποκαμίσα.

Ἔτσι δὲν θὰ σοῦ μιλοῦσα καὶ θὰ σ' ἄφωνα γὰ βρίζης
κι' ὅσο θέλεις γὰ σφυρίζης,
καὶ σαρώματα γὰ λές
κι' ἄλλαις τέτοιαις ἀπειλαῖς,
μὰ μ' ἐκείνη σου τὴ γλώσσα, μία τζόγγα, καὶ τὸν ξένο
καὶ τὸν Ἀγγλομαθημένο
ποῦρο ντόπιο σὺ τὸν κάνεις, χάνει τὴν ὑπομονή,
καὶ φιλοτιμεῖται ντόπιος σὸν καὶ σένα γὰ γενῇ.

Τέτοια κι' ὁ Κόντες μίλησε γιὰ τὸν ξανθὸ τὸν κύριο
κι' ἐπῆγε τὸ τσιγάρο του γὰ πῆ σ' τὸ καπνιστήριο,
κι' ὁ Ράλλης τότε, Περικλῆ, τὰ μάλιστα δεινὸς
τῆς μούντζας μᾶς ἐξήγησε τὸ μέγα γεγονός,
πῶς κἄποιος τοῦ τὴν ἔστειλε μετὸ κόκκινο μελάνι
κι' ἐκεῖνος τὴν ὑπέδειξε σ' τὸν γέρο Ντεληγιάννη
διὰν πολέμων ἔξαρσις παντοῦ παρετηρεῖτο
κι' ὁ μακαρίτης πόλεμος σφοδρῶς ἐσχητεῖτο.

Τέτοια κι' ἄλλα μᾶς ὠμίλει μετ' ἐξάφνης πολλῆς
κι' ὁ Κορρηάτης ξαναμῆκε μέσ' σ' τὴ σάλα τῆς Βουλῆς,
κι' εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ράλλης : σὲ γνωρίζω, μετὸν γνωρίζεις,
κι' ἂν σὲ βρίζω, κι' ἂν με βρίζης,
κι' ἂν σὲ γλωσσοπολεμῶ

κι' ἂν με γλωσσοπολεμᾷς,
ἔξερεις πόσο σ' ἐκτιμῶ,
ἔξερω πόσο μ' ἐκτιμᾷς.

Τέτοια τοῦπε, Περικλέτο, μετὸν χαμόγελο σ' τὰ χεῖλη,
καὶ ξενύμωσες κι' ὁ Κόντες κι' ἔγιναν σὸν πρῶτο
κι' ἔπειτα ποῦ λές ὁ Μῆτσος ἐφορώθη τοῦ δρογῶ
καὶ τὸν ἔκανε τουλοῦμι.

Ναί, καὶ σένα μετὸ μοῦσι σὲ γνωρίζω κατὰ βάθος,
ἔξερω πῶς καὶ σὺ γιὰ μένα τρέφεις μῖσος, τρέφεις
"Ὅργανον ἐνεδρευούσης κι' ἐμπαθοῦς πολιτικῆς
ἀπὸ σπόντα με κινᾷς
πῶς μετέχω τῆς Τραπεζῆς τῆς Βιομηχανικῆς,
μὰ καὶ σὺ ποῦ θὰ μοῦ πᾷς.

**Δαλεκτὸ βρισίδι
Ράλλη καὶ Λεβίδη.**

Καὶ τοῦ Λεβίδη εἰχτηκε καὶ τοῦπε χίλια τόσα,
μὰ ντόπια ποῦρα φάνηκε καὶ τοῦ Λεβίδ' ἡ γλώσσα.
ἔξερω, τοῦ λέει, κύριε, πῶς βουλευτὴς ἐβγήκες,
κι' ὁ Ράλλης τοῦπε : Κόρδοнос καὶ φόλα σ' τῆς Μαριδάκης.

Ὁ δὲ Λεβίδης, εἰρησας ἀλήθεια δυνατὸς,
τὴν μούντζα μᾶς ἀνέφερε τὴν κλασικὴν κι' αὐτὸς,
κι' ὁ Ράλλης τοῦπε ψεύδεται, κι' ἐκεῖνος τοῦπε σὺ,
κι' ἐμάνθαναν εὐπρέπειαν πατέρες νεοσσοί,
κι' ὁ Ράλλης ἐξιστόρησε καὶ πάλιν εὐκρινῆς
τὴν μούντζα τὴν ἀξέχαστη, ποῦ τοῦγιν' Ἐρινός.

Καὶ τὰ τῆς μούντζας ἦκουε καθένος εὐφροσύνας,
καὶ τέλος τὸ χροσὸ μιλῶν
ἐφώναξε σ' τὸν Νικολῆ :
ἐγὼ μ' ἐγὼ κι' ἐσ' εἶσαι σὺ κι' ἐκεῖνος εἶν' ἐκεῖνος.

Κι' ἐσχολιάσθ' ἡ φράσις του κι' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
κι' ἡ μούντζα δὸς του κι' ἔκανε παντοῦ κυκλοφορεῖα,
κι' ἐγὼ γιὰ λίγο γύρισα γὰ δῶ πρὸς τὸ ταβάνι
καὶ καρφωμένῃ σ' τὰ ψηλὰ τὴν εἶδα, μεχλιβάνη,
καὶ παρεκάλασα θεομῶς σ' ἐκεῖνο καρφωμένῃ
παντοτεινὰ γὰ μέτη.

Κι' ἀπάνω σ' τῆς οἱστορικῆς ἐκείνης τὴν ἀβρότητα
καὶ τῶν πολιτικῶν ἡθῶν τὴν νέαν ἡμερότητα
καὶ χελιδόνια μῆκτα γὰ κτίσονται φολαῖς
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα πέρασαν κι' ἄφησαν κοντισουλταῖς.

Ὅμως τώρα, Περικλέτο, τοῦ σὲ θῆαιρο κανένα
δὲν θὰ μπαῖνον τζαμπατζήδες καὶ θὰ σκοτίζουν αἰῶνες
ἄλλο θέαμα δὲν μένει δωρεάν, βρὲ κορυεῖη,
γιὰ τοὺς τόσους τζαμπατζήδες πρὸς μόνον ἡ Βουλῆ.
Πῆγαψε καὶ σὺ λοιπὸν μετὸν μούντζας γὰ τρεφῇς.
Π. — Ἐλα πάμε, τζαμπατζή, κι' ἐτοιμάσον γὰ τῆς φῆς.
καὶ καρπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Στὴν Πλατεῖαν Κουμοντοῦρου Μαριδάκης ὁ μεγάλος
καλλιτέχνης ἀνδρακέλων, ποῦ δὲν εἶναι τέτοιος αἰῶς,
ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει παραστάσεις θανμασίας
μετὸν ποικίλους διακόσμους καὶ λαμπρὸς ἐνδυμασίας.
Καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σὲ θὰ κυτιάσης τὸν κοσμητὴ
καὶ θὰ τρέξουν κι' ἡ μαρίδες γὰ γὰ δούνη τὸν Μαριδάκη.